

Arrest

nr. 101 165 van 18 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. KORTLEVEN, die loco advocaat M. LYNA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 juni 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op dezelfde dag.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 juli 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 26 oktober 2012.

1.3. Op 14 november 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 19 november 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Jalalabad afkomstig te zijn. Sinds uw huwelijk, meer dan twintig jaar geleden, woonde u in Karte Parwan (hoofdstad Kabul). Uw vrouw N. P. K. (CGVS 11/17900/B, O.V. 6.837.415) is van Kabul afkomstig. Jullie hebben een zoon en een dochter. Jullie zoon is minderjarig en is naar België meegekomen.

U werkte vroeger in een winkel in Kabul. Jullie hadden een probleem met een moslim. Deze man, die in uw buurt woonde, wou met uw dochter huwen. Jullie konden hier niet mee instemmen en uw dochter is met een Sikh gehuwd. U weet niet waar uw dochter nu woont. Uw buurman bleef zoeken naar uw dochter. Hij heeft uw zoon geslagen. Omdat jullie veiligheid in gevaar was, besloten jullie uit Afghanistan te vertrekken.

Jullie gingen naar Pakistan waar jullie een eerste van twee vluchten namen. Via een u verder onbekende reisweg zijn jullie naar België gekomen. Op 29/06/2011 gingen jullie asiel aanvragen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar uw gezin problemen kende. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

U legt geen enkel document voor dat zou toelaten uw beweerde identiteit, herkomst of reisweg te staven.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Hoewel u mogelijks van Afghanistan afkomstig bent en hier ook een bepaalde tijd heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

Omwille van het geheel van volgende elementen dient te worden besloten dat u het allerm minst aannemelijk maakt dat u werkelijk afkomstig bent uit de door u voorgehouden regio. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, dat zich immers recentelijk afspeelde in deze regio.

Vooreerst dient te worden gewezen op de vaststelling dat u slechts het Pashtou en niet het Dari machtig bent. Zelf zegt u slechts een klein beetje Dari te spreken (CGVS, p.1). Dit is opmerkelijk, daar u naar eigen zeggen enkele tientallen jaren in Kabul zou hebben gewoond (CGVS, p.2,3), de voertaal in Kabul nog steeds het Dari is (zie informatie) en u aan het openbaar leven zou hebben deelgenomen: u zou in een zaak in Saray Azar Gul hebben gewerkt (CGVS, p.3).

Voorts dient te worden vastgesteld dat jullie geografische kennis van de regio waar jullie zouden hebben gewoond nagenoeg onbestaande is. Gevraagd naar wijken van Kabul noemt u Karte Parwan (waar u zou hebben gewoond), Share Naw en Saray Azar Gul (waar u zou hebben gewerkt) (CGVS, p.3). Het is zeer opmerkelijk dat u geen andere wijken van de stad Kabul kent. Als u tot twee keer toe wordt gevraagd Saray Azar Gul te situeren, verklaart u louter dat er een grote moskee in de nabijheid was (CGVS, p.3). Uw vrouw blijkt ook niet te weten waar deze plaats is (CGVS, vrouw, p.5). Van wijken als Dih Mazang en Shir Pur heeft u nog nooit gehoord. Bibi Mahru, de heuvel in de stad die uitzicht biedt op Kabul, kent u al evenmin (CGVS, p.4). Hoewel de wijk Karte Parwan gelegen is aan de voet van de berg Kohe Ali Abad is deze plaatsnaam u eveneens onbekend (CGVS, p.4). Ook uw vrouw kent Kohe Ali Abad niet (CGVS, vrouw, p.5). De naam van het naburige district Bagrami, dat eveneens tot de provincie Kabul behoort, heeft u nog nooit gehoord (CGVS, p.5). Namen van provincies als Balkh, Parwan en Paktia kent u al evenmin, hoewel u wel de namen van de hoofdsteden van deze provincies (Mazar-i Sharif, Charikar, Gardez) noemt (CGVS, p.4,5). Uw vrouw zegt de naam van het park Bagh-e Zanana te hebben gehoord maar weet niet dat dit een park in de wijk Karte Parwan is (CGVS, vrouw, p.4). De namen Shir Pur en Sharara, nochtans wijken die op zeer kleine afstand van Karte Parwan gelegen zijn, zeggen haar niets (CGVS, vrouw, p.5). Andere plaatsen, zoals het bekende park Baghe Babur of de dierentuin van Kabul, kan zij niet situeren, hoewel ze verklaart dat ze er ooit wel is geweest (CGVS, vrouw, p.4,5). Dat jullie geografische kennis bijzonder gebrekkig is, is eveneens een aanwijzing dat jullie niet in Kabul hebben gewoond.

Nog tijdens het gehoor blijkt u niet vertrouwd met tal van namen van personen die de (recente) geschiedenis van Afghanistan mee hebben bepaald. Hoewel u in de tijd van de mujahedin (1992 – 1996) in de hoofdstad Kabul zou hebben gewoond, blijkt tijdens het gehoor dat u geen idee heeft wie mensen als Gulbuddin Hekmatyar, Ahmad Shah Massoud, Rachid Dostum (CGVS, p.3) en Burhanuddin Rabbani zijn (CGVS, p.4). Nochtans zijn dit bijzonder bekende personen in Afghanistan. Gevraagd naar namen van leiders van groeperingen die strijd leverden, zegt u louter dat het gewapende personen met lang haar waren en dat u hun namen niet kent (CGVS, p.3). Dit is zeer verwonderlijk. Ook uw vrouw heeft nauwelijks enige kennis van dit soort zaken. Zij noemt de naam Gulbuddin maar weet verder niets over deze man die nochtans al decennialang actief strijd voert in Afghanistan (CGVS, vrouw, p.3). Als zij wordt geconfronteerd met enkele namen van bekende partijen in Afghanistan, lijkt het alsof zij nog nooit heeft gehoord van Hezb-i Islami en Jamiat-e Islami (CGVS, vrouw, p.4). Ook mensen die in een recenter verleden actief waren in de hoofdstad, zoals de burgemeester Younus Nawandesh en de gouverneur Din Mohammad (2005-2009), kent u niet (CGVS, p.6). Ook uw vrouw heeft geen idee wie deze mensen zijn (CGVS, vrouw, p.9). Bashar Dost, een van de vier kandidaten bij de presidentsverkiezingen van 2009, kent zij evenmin (CGVS, vrouw, p.10). Verder noemt zij de naam Abdullah Abdullah maar weet zij niet of deze man een tegenstander of een medestander van president Karzai is (CGVS, vrouw, p.6). Dergelijk totaal gebrek aan politieke kennis wijst er op dat jullie Afghanistan inderdaad al zeer geruime tijd verlaten hebben.

Verder dient te worden opgemerkt dat tijdens het gehoor is gebleken dat jullie nauwelijks enige kennis hebben van de aanwezigheid van de diverse bevolkingsgroepen in Kabul. Zo zegt u niet te weten of er Tadzjiken in Kabul wonen (CGVS, p.6). De informatie geeft nochtans aan dat de Tadzjiken 45% van de totale bevolking van de hoofdstad vertegenwoordigen. U stelt voorts dat er Hazara's wonen maar u weet niet dat Hazara's zeer herkenbaar zijn omwille van hun zeer typische gelaatstrekken en meer bepaald de smalle ogen. Waarom de (sjiitische) Hazara's in het verleden onderdrukt of vervolgd werden door andere bevolkingsgroepen, kan u evenmin verduidelijken (CGVS, p.6). Het is u verder niet bekend of de Taliban de sjiitische of de soennitische geloofsstrekking aanhangen (CGVS, p.6). Uw vrouw verklaart voorts dat jullie burens Pansjiri's waren. Als het Commissariaat-generaal haar vraagt of ze met Pansjiri's Tadzjiken of Pashtoenen bedoelt, stelt zij dat het Pashtoenen zijn, terwijl ze vervolgens verklaart dat deze mensen Dari spreken (CGVS, vrouw, p.7). Eveneens opmerkelijk is dat uw vrouw meent dat er geen verschil bestaat tussen Tadzjiken en Hazara's (CGVS, p.7,8). Het is niet geloofwaardig dat inwoners van Afghanistan, waar etniciteit en religie van groot belang zijn, zo weinig zouden weten over dit soort zaken.

Zelfs over de situatie van de Sikhs in Kabul legt uw vrouw bijzonder vage verklaringen af. Zo verwijst zij plots naar de dood van Lachman Singh (volgens de info in 2007) en het incident dat ontstond toen diens lichaam niet kon worden gecremeerd. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat uw vrouw zich geen enkele naam van een andere Sikh die de afgelopen jaren overleed, kan herinneren (CGVS, p.14). Voorts zegt zij te weten dat de crematieplaats werd gerenoveerd maar zij weet niet welke werken de Afghaanse overheid daar liet uitvoeren (CGVS, vrouw, p.14). Verder is het uw vrouw niet bekend dat de Sikhs bij de voorbije parlementsverkiezingen van 2010 twee kandidaten hadden (CGVS, vrouw, p.10),

meer bepaald Pritpal Singh en Anar Kali Kaur. Nochtans beweert zij dat deze mensen af en toe zag in de tempel van Karte Parwan (CGVS, vrouw, p.10). Het is niet aannemelijk dat iemand die tot de gemeenschap van Sikhs zou behoren, niet op de hoogte zou zijn van het feit dat Anar Kali verkozen werd en sindsdien in het Afghaanse parlement zetelt. Voorts verklaart uw vrouw Avtar Singh, volgens de info de leider van Sikhs in Kabul, wel te kennen maar weet zij niet of de vrouw van Avtar Singh eveneens in Kabul woont (CGVS, vrouw, p.11). Verwacht mag worden dat iemand weet of de vrouw van de leider van de Sikhs in Kabul is en bijgevolg ook de vieringen in de tempel bijwoont. Dayaa Singh Anjaan, volgens de aanwezige informatie eveneens een van de vertegenwoordigers van de Sikhs van Kabul, kent zij ook niet (CGVS, vrouw, p.11). Dergelijke bijzonder beperkte kennis van de levensomstandigheden van de Sikhs in Kabul wijst eveneens op een verblijf elders.

Ook het feit dat jullie geen enkele informatie over jullie reisweg wensen te geven, versterkt het vermoeden dat jullie vanuit een ander land dan Afghanistan naar België zijn gereisd. Uw vrouw zegt dat jullie "ergens in Pakistan" een vliegtuig namen maar zij zegt niet te weten waar het vliegtuig landde (CGVS, vrouw, p.6). Ook over het vervolg van uw reisweg zegt zij helemaal niets te weten (CGVS, vrouw, p.6). Zij stelt niet te weten waar een tweede vliegtuig jullie naartoe bracht (CGVS, vrouw, p.6). Uw vrouw voegt er aan toe dat jullie ook niet weten met welke paspoortdocumenten of onder welke naam of nationaliteit jullie deze reis maakten (CGVS, vrouw, p.6,7). Gelet op de veiligheids- en identiteitscontroles die bij binnenkomst op een luchthaven systematisch worden gevoerd, is dergelijke voorgehouden onwetendheid niet geloofwaardig. Dit alles versterkt de bedrieglijkheid van uw asielaanvraag alleen maar.

Zo u al ooit in Afghanistan gewoond heeft, blijkt uit bovenstaande minstens dat u reeds sinds zeer lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Hoewel overbodig gezien het vastgestelde bedrieglijke karakter van uw herkomst uit Kabul, kan nog worden opgemerkt dat ook uw asielrelaas ongeloofwaardig is. Uw vrouw stelt dat uw dochter opgeëist werd door de zoon van de buren. Hoe de moeder en de vader van Hafiz heten, is haar evenwel onbekend. Zij verklaart dat de buren nog andere kinderen hadden maar van geen van hen kent zij de naam (CGVS, vrouw, p.8). Evenmin kan zij zeggen wat het beroep van de vader van Hafiz is (CGVS, vrouw, p.8,9). Verder zegt uw vrouw dat deze mensen naast jullie huis woonden (CGVS, vrouw, p.9) terwijl u beweert dat ze "een beetje verder" wonen en geen buren zijn (CGVS, p.6). Dat de man die met uw dochter wou trouwen Hafiz heet, kan u zich bovendien niet herinneren (CGVS, p.6). Tot slot stelt uw vrouw dat zij niet kon aanvaarden dat haar dochter zou huwen met iemand die een ander geloof belijdt (CGVS, vrouw, p.8). Op de vraag waarom een moslim en zijn familie omgekeerd geen graten zouden zien in een huwelijk met een vrouw die Sikh is, kan uw vrouw geen antwoord geven (CGVS, vrouw, p.8). Dergelijk relaas bevestigt alleen maar dat de geloofwaardigheid van jullie verklaringen nihil is.

In deze dient tevens verwezen te worden naar de UNHCR 'Eligibility Guidelines' van 17 december 2010. Hierin wordt gesteld dat volgens een aantal berichten hindoes en sikhs te maken krijgen met 'societal discrimination, harassment and, in some cases, violence'. UNHCR stelt dat leden van minderheidsgroeperingen zoals de hindoes en de sikhs 'may be at risk on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case'. De loutere vaststelling dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en een hindoe/ sikh bent, volstaat evenwel niet om u de status van de vluchteling toe te kennen. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft steeds noodzakelijk en een asielzoeker dient in dit verband zijn vrees steeds concreet aannemelijk te maken, waar u in casu faalt. U heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw achtergrond en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Temeer daar er zoals hierboven uiteengezet aan de asielmotieven die u aanbrengt, geen geloof kan worden gehecht.

Tevens dient in deze te worden gesteld dat voor de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel, zoals gestipuleerd in het artikel 5 van de Kwalificatierichtlijn van 29 april 2004, onder meer als voorwaarde gesteld wordt dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de verklaringen van de asielzoeker samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu allerm minst het geval.

Uit bovenstaande argumentatie dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

U legt geen enkel document voor dat zou toelaten bovenstaande argumentatie te weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn asielaanvraag verbindt aan deze van zijn echtgenote, N.P.K. Verzoeker voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als zijn echtgenoot N.P.K.

De Raad heeft in het arrest nr. 101 164 van 18 april 2013 aan de echtgenote van verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

“2.1. In de uiteenzetting van de middelen, stelt verzoekster, na een beknopte herhaling van de motieven van de bestreden beslissing, dat er niet kan worden ontkend dat zij, doch vooral haar echtgenoot, niet op al de vragen van de verwerende partij kon antwoorden, dat een en ander echter dient gekaderd te worden in zowel de mentale als fysieke capaciteiten van haarzelf en haar echtgenoot als in het feit dat zij als aanhangers van het Sikhisme in een moslimstad en –land leefden. Verzoekster herhaalt dat, zoals zij meermaals tijdens het interview op het Commissariaat-generaal heeft aangegeven, haar echtgenoot, alhoewel hij een zeer goede en lieve echtgenoot is, altijd slechts een ‘simpele geest’ is geweest, dat hij nooit enige vorm van opleiding heeft genoten, hij volledig analfabeet is en bijvoorbeeld nooit enige andere taal heeft kunnen aanleren dan diegene waarin hij werd opgevoed, dat zijn werk dan ook beperkt gebleven is tot simpele arbeid in een winkel. Verzoekster meent dat zij in haar gehoor dan ook duidelijk heeft gemaakt dat de mindere intelligentie van haar echtgenoot ervoor gezorgd heeft dat zijn interesse en aandacht voor – en zijn perceptie van – gebeurtenissen steeds uitermate beperkt is geweest, dat daarbij nog komt dat haar echtgenoot op dit ogenblik reeds 71 jaar oud is en dat zijn mentale paraatheid er bijna zorgwekkend op achteruit is gegaan, dat dit niet enkel is gebleken tijdens het interview van haar echtgenoot, dat ook zij dit meerdere malen heeft aangegeven. Vervolgens stelt verzoekster dat zij zelf fysiek zeer ernstig beperkt is, dat zij al een groot deel van haar leven gekluisterd is aan een rolstoel, ten gevolge van een besmetting met polio enerzijds en ten gevolge van een bomexplosie anderzijds, dat het pas door toedoen is van de medische zorgen die zij in België ontvangt dat zij, nog steeds zeer beperkt, kon rondstappen. Verzoekster vervolgt dat zij ten gevolge van haar fysieke beperkingen steeds zeer beperkt is geweest in haar gaan en staan en zij dan ook zo goed als altijd thuis bleef en, voor zover zij dat kon, het huishouden deed, kledij herstelde, ..., dat haar echtgenoot de kostwinner was van het gezin en voorzag in al hetgeen waar het gezin behoefte aan had, dat behoudens het bezoeken van de Sikhtempel, doorgaans éénmaal per maand, dan ook kan worden gesteld dat zij het grootste deel van haar leven overwegend sociaal geïsoleerd heeft geleefd, dat een en ander dan ook het gebrek aan (politieke en geografische) kennis kan verklaren. Hetgeen werd uiteengezet kan volgens verzoekster worden doorgetrokken naar het asielrelaas van haar en haar echtgenoot. Zij meent dat van enig contact met de familie van dhr. H. nooit sprake is geweest, zowel om bovenstaande redenen als om het feit dat een moslimfamilie geen contact wil hebben met een Sikhfamilie, dat zij doorgaans door moslims met de rug worden aangekeken, dat een en ander trouwens door de verwerende partij wordt bevestigd in de bestreden beslissing, waar zij, verwijzend naar UNHCR-richtlijnen, stelt dat hindoes en Sikhs inderdaad te maken krijgen met ‘societal discrimination, harassment and, in some cases, violence’ en dat leden van een dergelijke minderheidsgroepering ‘may be at risk on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case.’ Verzoekster geeft aan dat zij en haar echtgenoot niet openstonden voor een huwelijk van hun dochter met een moslimman, dan ook niet hoeft te verbazen, dat een verklaring voor het feit dat dhr. H. zo volhardend was in zijn wens tot huwen met haar dochter kan gevonden worden in het feit dat haar dochter als een zeer mooie vrouw werd beschouwd, dat een verschil in religie een dergelijk huwelijk in principe niet in de weg hoefde te staan gelet op de daaraan te verbinden voorwaarde van bekering van haar dochter tot de islam. Verzoekster benadrukt dat dit hele gebeuren aangaande de huwelijksintenties van dhr. H. samen met de aanval van die laatste op haar zoon, waarbij de zoon door dhr. H. werd neergestoken, de spreekwoordelijke druppel was na alles wat zij als leden van de Sikh-minderheid hebben moeten doorstaan. Gelet op de geschetste achtergrond, in het bijzonder aangaande de fysieke en psychische toestand van haar en haar echtgenoot, dewelke door de verwerende partij goed gekend was, dient volgens verzoekster geconcludeerd te worden dat de verwerende partij ten onrechte heeft besloten dat zij en haar echtgenoot niet in grote lijnen als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en dat zij ten onrechte heeft geoordeeld dat hun verklaringen niet samenhangend of aannemelijk zouden zijn, dat aan haar en haar echtgenoot bijgevolg zonder meer het voordeel van de twijfel verleend had mogen worden en het statuut van vluchteling of minstens de subsidiaire bescherming diende te worden toegekend, dat door er anders over te oordelen de verwerende partij artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (hierna: vluchtelingenverdrag) en de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) schendt.

Verzoekster vraagt in fine van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen en opnieuw recht doende haar als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet te erkennen en/of de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.4. De Raad wijst erop dat het allereerst de asielzoeker toekomt de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een

onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis omtrent Kaboel, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoekster en haar echtgenoot. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door verweerder en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt in concreto. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van verzoekster en haar echtgenoot van feitelijke gegevens die behoren tot hun onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van verzoekster en haar echtgenoot daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.5.1. In zoverre verzoekster haar gebrek aan (politieke en geografische) kennis tracht te verschonen door te wijzen op het feit dat zij fysiek zeer beperkt is, dat zij al een groot deel van haar leven gekluisterd is aan een rolstoel en zij ten gevolge van haar fysieke beperkingen steeds zeer beperkt is geweest in haar gaan en staan en zij dan ook zo goed als altijd thuis bleef en dat zij het grootste deel van haar leven overwegend sociaal geïsoleerd heeft geleefd, wijst de Raad erop dat zelfs van een persoon tot wie weinig informatie over de maatschappij reikt gezien het overwegend sociaal geïsoleerd leven, omwille van fysieke beperkingen, toch redelijkerwijze kan verwacht worden dat deze persoon kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster daarenboven verklaarde dat zij eenmaal per maand naar de gurdwara ging en soms naar het nieuws keek, zodat van haar redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij minstens met betrekking tot het verblijf in Kaboel en de leefsituatie van de Sikhs in Kaboel duidelijkere en meer gedetailleerde verklaringen (bijvoorbeeld betreffende de aanwezigheid van verschillende bevolkingsgroepen in Kaboel en hun taalgebruik, namen van de burens, de Sikh-vertegenwoordigers in het Parlement, recente incidenten in Kaboel) zou kunnen afleggen, waar zij, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, die door verzoekster op zich niet worden betwist, in gebreke blijft.

2.5.2. Waar verzoekster wijst op het feit dat haar echtgenoot altijd slechts een 'simpele geest' is geweest, dat hij nooit enige vorm van opleiding heeft genoten, hij volledig analfabeet is en bijvoorbeeld nooit enige andere taal heeft kunnen aanleren dan diegene waarin hij werd opgevoed, dat zijn werk dan ook beperkt gebleven is tot simpele arbeid in een winkel, dat zijn mindere intelligentie ervoor gezorgd heeft dat zijn interesse en aandacht voor – en zijn perceptie van – gebeurtenissen steeds uitermate beperkt is geweest, dat daarbij nog komt dat hij op dit ogenblik reeds 71 jaar oud is en dat zijn mentale paraatheid er bijna zorgwekkend op achteruit is gegaan, dat dit niet enkel is gebleken tijdens het interview van haar echtgenoot, dat ook zij dit meerdere malen heeft aangegeven, stelt de Raad vast dat voorgaande argumentatie niet volstaat om het enorme gebrek aan kennis van de taal die gesproken wordt in Kaboel, over de geografie, zijn verblijf, de levensomstandigheden en aanwezigheid van diverse bevolkingsgroepen in Kaboel, de situatie van de Sikh-gemeenschap in Kaboel en de (politieke) geschiedenis van Afghanistan, te vergoelijken.

Verzoeksters echtgenoot, behorend tot de Sikh-gemeenschap, was een volwassen man toen hij Afghanistan verliet en van hem kan, gelet op zijn deelname aan het sociale leven als werknemer in een winkel, verwacht worden dat hij afdoende kennis heeft over zijn regio, de veiligheidssituatie en de belangrijkste elementen die bepalend zijn geweest voor de Afghaanse bevolking in het algemeen en voor de Sikh-gemeenschap in Afghanistan (Kaboel) in het bijzonder, in de laatste decennia, indien zijn relaas op enige waarheid steunt.

Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte is het vooreerst opmerkelijk dat de echtgenoot van verzoekster geen of slechts een klein beetje Dari spreekt daar hij naar eigen zeggen tientallen jaren in Kaboel gewoond en gewerkt heeft en de voertaal in Kaboel nog steeds het Dari is. Het argument dat hij nooit enige andere taal heeft kunnen aanleren dan diegene waarin hij werd opgevoed, kan voorgaande motivering niet weerleggen.

Betreffende het gebrek aan opleiding, het analfabeet zijn, de mindere intelligentie en de gevorderde leeftijd van de echtgenoot van verzoekster, wijst de Raad er op dat zelfs van een persoon die ongeletterd is, geen uitgebreide educatie heeft gehad, een mindere intelligentie heeft en een gevorderde leeftijd heeft, toch redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze persoon kan antwoorden op een aantal

elementaire kennisvragen, zoals bijvoorbeeld de vraag of hij nog een kind was toen hij van Jalalabad naar Kaboel verhuisde, de naam van de persoon die om de hand van zijn dochter vroeg en zijn zoon sloeg, de namen van de burens en de situering van de wijk waar hij werkte. Verzoeksters echtgenoot blijft hier echter in gebreke, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier. Verzoekster toont overigens niet aan dat analfabetisme of het gebrek aan opleiding van haar echtgenoot de verstandelijke vermogens aantast waardoor laatstgenoemde hierdoor niet in staat zou zijn geweest zijn leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Aangaande de mindere intelligentie en de gevorderde leeftijd van de echtgenoot van verzoekster waardoor zijn mentale paraatheid er zorgwekkend zou zijn op achteruitgegaan, stelt de Raad vast dat uit het gehoorverslag van de echtgenoot van verzoekster, dat aanwezig is in het administratief dossier, blijkt dat er door de echtgenoot van verzoekster geen specifieke opmerkingen werden gemaakt in verband met psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of hij zich bij het door hem aangehaald verloop van de gebeurtenissen wel eens zou kunnen vergissen, dat hij bij de vraag of hij nog iets aan zijn asielrelaas had toe te voegen, hoewel hij er in het begin van het gehoor op gewezen werd moeilijkheden te melden (gehoorverslag CGVS man, p. 2), hij geenszins melding maakte van een verwarde psychologische toestand waarin hij zou verkeren, dat zijn raadsman de opmerking maakte dat hij last heeft van geheugenverlies maar dat er geen verslagen zijn van dokters, wel andere. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat de echtgenoot van verzoekster geen medisch attest noch enig ander verslag heeft neergelegd waaruit specifiek zou blijken dat hij aan geheugenstoornissen zou lijden.

Verder stelt de Raad ook vast dat verzoekster niet dienstig kan voorhouden dat zij tijdens haar gehoor bij de commissaris-generaal erop gewezen heeft dat de mentale paraatheid van haar man er op zorgwekkende wijze op achteruitgaat, nu zij op de vraag hoe het komt dat haar man niet veel weet over Afghanistan, enkel antwoordde dat hij goed maar simpel is, dat hij sommige dingen niet opmerkt en dat zij sinds het huwelijk de beslissingen heeft genomen, ook voor de kinderen; op de vraag of zij in behandeling zijn, antwoordde dat haar man voor zijn tanden in behandeling is; op de vraag dat haar man niemand van de door de dossierbehandelaar opgesomde mensen kent, antwoordde dat haar echtgenoot nooit oplette, dat hij niet geïnteresseerd is, dat hij een erg simpel persoon is en als je hem iets opdraagt hij het niet doet, dat ook als ze naar de broer gingen hij ook niet deed wat de broer zei; op de vraag of het niet raar is voor iemand die meer dan twintig jaar in Kaboel woonde slechts een klein beetje Dari te kennen, antwoordde dat waar hij werkte, hij kookte voor de mensen die daar werkten, dat hij niet eens kleuren kan onderscheiden, dat als je zwart vraagt, hij bruin brengt, en hij geen horloge kan gebruiken, hij het niet leert en op de vraag waar hij in Jalalabad woonde voor hun huwelijk, antwoordde dat hij daar ook werkte met zijn broer, dat hij apotheker was en hij klaarmaakte wat zijn broer hem opdroeg. Uit voorgaande opmerkingen van verzoekster kan niet afgeleid worden als zou de mentale paraatheid van haar man op danige wijze zijn achteruitgegaan dat hij er zelfs niet zou in slagen te antwoorden op enkele elementaire kennisvragen.

2.5.3. Waar verzoekster ook nog voorhoudt dat het gebrek aan kennis moet gekaderd worden in het feit dat zij als aanhangers van het Sikhisme leefden in een moslimstad- en land, kan zij evenmin overtuigen, nu uit de motieven van de bestreden beslissing, die verzoekster overigens op zich niet betwist, duidelijk blijkt dat zij op de vragen aangaande de situatie van Sikhs in Kaboel bijzonder vage verklaringen aflegt. Overigens herhaalt de Raad dat verzoekster noch haar echtgenoot zelfs omtrent enkele elementaire kennisvragen duidelijke en gedetailleerde verklaringen konden afleggen.

2.6. Waar verzoekster stelt dat hetgeen werd uiteengezet kan worden doorgetrokken naar het asielrelaas van haar en haar echtgenoot, dat van enig contact met de familie van dhr. H. nooit sprake is geweest, zowel om bovenstaande redenen als om het feit dat een moslimfamilie geen contact wil hebben met een Sikhfamilie, dat zij doorgaans door moslims met de rug worden aangekeken, dat een en ander trouwens door de verwerende partij wordt bevestigd in de bestreden beslissing, dat zij en haar echtgenoot niet openstonden voor een huwelijk van hun dochter met een moslimman, dan ook niet hoeft te verbazen, dat een verklaring voor het feit dat dhr. H. zo volhardend was in zijn wens tot huwen met haar dochter kan gevonden worden in het feit dat haar dochter als een zeer mooie vrouw werd beschouwd, dat een verschil in religie een dergelijk huwelijk in principe niet in de weg te staan gelet op de daaraan te verbinden voorwaarde van bekering van haar dochter tot de islam, dat dit hele gebeuren aangaande de huwelijksintenties van dhr. H. samen met de aanval van die laatste op haar zoon, waarbij de zoon door dhr. H. werd neergestoken, de spreekwoordelijke druppel was na alles wat zij als leden van de Sikh-minderheid hebben moeten doorstaan, voert zij kritiek op een motief dat door de commissaris-generaal aangeduid werd als 'overbodig gezien het vastgestelde bedriegelijke karakter van uw herkomst uit Kaboel'. De motieven die de commissaris-generaal ertoe leidden te besluiten tot de bedriegelijkheid van het verblijf van verzoekster en haar echtgenoot de laatste jaren in Afghanistan,

worden, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet met valabele argumenten door verzoekster weerlegd of ontkracht, zodat ze overeind blijven. Het motief van de bestreden beslissing waartegen verzoekster voornoemde kritiek uit betreft een overtollig motief, zodat de eventuele ontbrekende feitelijke grondslag van dit motief de geldigheid van de overige motieven van de bestreden beslissing niet kan aantasten. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters recente afkomst uit de door verzoekster voorgehouden regio van Afghanistan, zodat ook geen geloof kan gehecht worden aan verzoeksters asielrelaas, dat zich immers recentelijk afspeelde in deze regio van Afghanistan.

Daarenboven is het de Raad ook niet duidelijk waarop verzoekster doelt met de stelling 'na alles wat zij als leden van de sikh-minderheid hebben moeten doorstaan', nu zowel zij als haar echtgenoot zowel tijdens het beantwoorden van de vragenlijst voor het Commissariaat-generaal, als het gehoor op het Commissariaat-generaal als ter gelegenheid van hun verzoekschrift, naast de verklaarde problemen met de burens ten gevolge van de weigering van een huwelijkskandidaat voor hun dochter die moslim was en de algemene verklaring dat ze worden lastiggevallen en niet rustig kunnen leven en werken en vrezen vermoord te worden door iemand en 'de aanhoudende problemen waar zij als Sikhs voortdurend mee te kampen hadden', van geen andere specifieke incidenten ten gevolge van het feit dat zij Sikh zijn ten aanzien van hen persoonlijk melding maakten.

2.7. Gebaseerd op de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot, zoals die terug te vinden zijn in de gehoorverslagen van 26 oktober 2012, kon de commissaris-generaal op grond van de in de bestreden beslissing opgegeven motieven dienaangaande terecht stellen dat verzoekster en haar echtgenoot niet aannemelijk hebben gemaakt afkomstig te zijn uit de door hen voorgehouden regio en dat bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan hun asielrelaas dat zich recentelijk zou hebben afgespeeld in die regio. De Raad schaaft zich dan ook achter deze motieven.

2.8. Uit verzoeksters verweer blijkt aldus dat zij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze weigeringsmotieven ook maar enigszins te ontkrachten. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij echter in gebreke blijft. Immers, in wezen komt verzoekster niet verder dan het herhalen en het bevestigen van eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van een aantal niet overtuigende vergoelijkings voor de handelwijze van haar en haar echtgenoot en het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen of ontkrachten. Als dusdanig wordt er dan ook geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Aangezien aldus in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing in voldoende mate.

2.9. Waar verzoekster nog meent dat de verklaringen van haar en haar echtgenoot onterecht werden beoordeeld als niet samenhangend of aannemelijk en dat aan haar en haar echtgenoot bijgevolg zonder meer het voordeel van de twijfel verleend had mogen worden, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, wat in casu, zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing die, zoals blijkt uit wat voorafgaat niet met valabele argumenten wordt weerlegd door verzoekster, niet het geval is.

2.10 Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoekster afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. In de mate dat verzoekster verwijst naar de veiligheidssituatie in Kaboel, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoekster

en haar echtgenoot maken zelf het bewijs van een dergelijk verband met hun persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over hun afkomst uit Kaboel, Afghanistan zodat er evenmin duidelijkheid is over hun feitelijke herkomst. Verzoekster en haar echtgenoot verhinderen zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot hun profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoen aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hen rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004). Door het feit dat verzoekster en haar echtgenoot geen reëel zicht bieden op hun nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhinderen zij de Belgische overheden immers hun reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3412 (c)).

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.12. Verzoekster vraagt in haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen."

Bijgevolg maakt ook verzoeker niet aannemelijk dat hij dient te vrezen voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER